

THOMAS BOUWPROJECTEN

Projectnieuws 2007-2

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	3
Lustrum	4
Indrukken van Tamil Nadu en Andhra Pradesh door Henny Koenders	5
Verslag projectreis door Hans Schiebroek	6
Prioriteitenlijst van de zusters FSJ	14
Bezoek aan Vandavasi van fam. Verhagen	15
Locatiekaart	16

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Hans Schiebroek

Minette van Ewijk
Piet van der Heijden

Realisatie

Hurks van der linden bv

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat	Adriaan de Bot
	Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon	+31 (0) 497 51 73 25
Fax	+31 (0) 40 20 26 848
E-mail	info@thomasbouwprojecten.nl
Internet	www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank	rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer	30 03 66 te Eersel

Kamer van Koophandel Eindhoven 41 09 25 42

Van de voorzitter

Op het moment dat ik dit voorwoord voor het tweede nummer van het Projectnieuws schrijf, begint het jaar zich alweer naar het einde te begeven. Onwillekeurig ontstaat dan bij mij altijd de neiging om eens globaal terug te blikken naar wat het jaar 2007 tot nu toe voor de Stichting Thomasbouwprojecten heeft betekend.

Ons bouwprogramma ligt op koers, al is er hier en daar enige vertraging ontstaan tengevolge van de hevige regenval die India dit jaar heeft geteisterd. Doch zoals uit het reisverslag van Henny Koenders en Hans Schiebroek blijkt, gaat het verder met de projecten in uitvoering voorspoedig.

Naast de normale bestuurswerkzaamheden heeft het bestuur dit jaar nogal wat tijd en aandacht besteed aan het opstellen van een beleidsplan voor onze stichting voor de komende drie jaren. Wij hebben de vaststelling daarvan afgerond in de vergadering van 13 november.

Een hoogtepunt dit jaar voor onze stichting en uiteraard ook voor de Thomasstichting voor Jongeren was ongetwijfeld de viering van het vierde lustrum op zaterdag 3 november j.l.

Veel trouwe donateurs en sympathisanten zijn op die dag naar het Augustianum in Eindhoven getogen en hebben daar kennis kunnen maken met Sr Prudentia en Sr Arul. Tevens hebben we kunnen genieten van de sierlijke dansen die door Sr Arul werden uitgevoerd.

Zowel Sr Prudentia als het lid van de Raad van Advies Joop de Wit onderstreepten in hun toespraken, elk op hun eigen wijze, de noodzaak om ons werk in India in nauwe samenwerking met de zusters Franciscanessen voort te zetten. Hoewel het lijkt dat India door zijn "booming economy" geen land meer is dat ontwikkelingshulp nodig heeft, is het tegendeel waar. Van de 1,1 miljard inwoners leeft ruim veertig procent nog in bittere armoede. Het ontvangen van onderwijs biedt deze mensen de enige mogelijkheid op verbetering van hun situatie. Met een Indiaas buffet werd deze geslaagde lustrumdag afgesloten.

Voor onze sponsors en donateurs is het voorts van belang te weten dat de belastingdienst onze stichting per 1 januari 2008 heeft aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

Hoewel dit wellicht niet het hoofdmotief is om ons te steunen, is het toch goed om te weten dat giften aan onze stichting aftrekbaar zijn voor de Inkomstenbelasting en Vennootschapsbelasting en vrij zijn van schenkings- of successierecht.

Tot slot wil ik U mede namens mijn mede bestuursleden en de leden van het Projectteam hartelijk dankzeggen voor de ook dit jaar weer van velen van U ondervonden sympathie en daadwerkelijke steun voor onze stichting.

Flor Potters

Terugblik op het lustrum

Niet alleen in Nederland vierden wij ons lustrum. In Avadi is er ook feest gevierd, maar daar kunt u verder over lezen ons reisverslag (zie pagina 6).

Voor onze "liaison-/bouwzuster" Sr. Prudentia was ons lustrumfeest een hernieuwde kennismaking met Nederland. Zij was hier al een keer eerder (drie dagen) geweest. Vooral de "Nederlandse kou" keek zij in eerste instantie erg naar uit, maar dat was gauw over toen het kwik echt begon te zakken.

Danszuster Arul had nooit verwacht dat zij in haar leven nog eens buiten India zou komen.

Sr. Arul (Sr. Arulanandammal heet zij voluit) is door de zusters opgevangen toen zij op jonge leeftijd haar ouders verloor. Zij heeft haar Master of fine Arts – Klassieke dansen (Bharatanatyam) gehaald. Zij vond het een hele eer om op ons lustrum in Nederland te mogen dansen.

Het Augustinianum is een uitstekende locatie om dit soort gelegenheden te vieren en wij zijn de rector ook erg dankbaar dat wij er gebruik van mochten maken. Het is niet alleen het gebouw met zijn faciliteiten maar ook diverse mensen van de school zelf die ons die week en vooral op de dag zelf tot laat in de avond hebben geholpen. De drie enthousiaste Augustinianum "geluid- en lichtjongens" zijn zelfs enkele keren komen "proefdraaien" om alles op de dag zelf goed geregeld te hebben. En dit alles geheel vrijwillig!

Voor veel mensen was dit ook een ontmoeting met "oude bekenden". Het was een geanimeerde bijeenkomst. De kinderen hadden hun eigen "knutsellokaal" (onder toezicht uiteraard) maar gingen ook regelmatig in de aula bij de optredens en speeches kijken. Het Indiase buffet werd door ieder zeer gewaardeerd en was een prettige afsluiting van deze geslaagde dag.

Sr. Prudentia en Sr. Arul hadden een tas vol cadeautjes uit India mee gebracht voor de bezoekers van het lustrum. Namens hen: hartelijk dank voor uw trouwe steun.

Voor de zusters stond de week daarna hun reis naar Rome gepland. Nu ze toch "zo dicht in de buurt waren" was dat hun grote wens. De neef van Sr. Arul studeert "bij de Paus" en zal pas over twee jaar naar India terugkeren. Hij zorgde voor onderdak in de diverse kloosters. Voor ons is het een "reis naar Rome" maar voor de zusters was het "de reis van hun leven".

In het volgend Projectnieuws kunt u lezen hoe Sr. Prudentia het verblijf in Nederland heeft ervaren.

Henny Koenders
Lustrumcommissie

Indrukken van Tamil Nadu en Andhra Pradesh

Sinds 2000 werk ik voor de stichting en heb een goed beeld van de werkzaamheden en de problemen waar we keer op keer mee te maken krijgen. Het werd hoog tijd persoonlijk kennis te maken met het land, de projecten, de zusters en last but not least de enthousiaste kinderen waar iedereen over spreekt. Na de vele inentingen en de "onrust" over het laat ontvangen van ons visum konden we (Hans Schiebroek en ik) op 8 september vertrekken richting Chennai.

Het eerste wat mij bij aankomst (om 03.00 's nachts) opviel was de hitte en de reuk (stank). Al snel kwam hier de chaos en herrie in het verkeer bij. Later begreep ik dat het getoeter van al die auto's verplicht is gesteld in de hoop het aantal ongelukken terug te dringen.

Onze uitvalbasis Chennai is een stad van zeven miljoen mensen en de vier na grootste stad van India. Dat India groot was wist ik wel (de staat Tamil Nadu heeft een oppervlakte van 3x Nederland en Andhra Pradesh 6 ½ x Nederland), maar dat elke staat (net als bijv. Europa) zijn eigen taal heeft en de een de ander niet kan verstaan en elke staat ook nog eens zijn eigen schrift heeft dat drong nu pas écht tot mij door. Zonder zuster die als tolk fungeerde hadden wij een groot probleem.

Ik wist dat ik in een totaal andere cultuur zou komen en dit geen "vakantiereisje" was maar het einde van onze treinreis van Chennai naar Kamalapuram (in Andra Pradesh) zit voorlopig goed in mijn geheugen. Na een nacht half-slapend in de trein te hebben doorgebracht moesten wij uitstappenmaar het perron was een heel stuk verder op! Terwijl wij tussen de rails stonden met onze reistassen zag ik aan de voorkant de lichten van een naderende trein die recht op ons afkwam. Ik dacht dat ik er in bleef. "Gewoon blijven staan" zei Sr. Prudentia zonder blikken of blozen (een andere keuze was er volgens mij ook niet). Maar aan alles komt een eind en dus ook aan deze twee elkaar passerende treinen met ons ertussen in (gelukkig zijn het oude treinen die niet zo hard gaan). Later hebben we er nog hartelijk om kunnen lachen.

India is een vies land is een veel gehoorde kreet. Of dat voor heel India geldt weet ik niet maar in het zuiden is dit wel het geval. Een werkende douche hebben wij amper gezien maar met een emmer water gaat het net zo goed. Volgens mij ligt India ook bedekt met een laag van plastic zakjes. Doodsonde, maar mensen kijken daar nu eenmaal anders tegen aan. Een mooi voorbeeld was Pulicat. Toen wij daar aankwamen werd er net een "open riool" gemetseld maar die lag wel recht onder de openstaande ramen van de school! Leek ons geen goed idee: buiten de stank is het ook niet hygiënisch. De zusters beloofden ons dat zij er iets van zouden gaan zeggen, maar of het resultaat heeft betwijfel ik. Zojuist is het "internationaal jaar van sanitatie" wereldwijd gestart maar of en wanneer dat hier door dringt?

Maar dan zijn er de kinderen en die maken inderdaad alles goed! Die vinden jou net zo interessant als jij hen. Ik heb me nog nooit zó blank gevoeld en sproeten vonden ze helemaal vreemd. De paar woorden Tamil / Telegu die ze mij hebben geprobeerd te leren zorgden alleen maar voor hilariteit alom. Hun Engels gaat ook erg moeizaam, maar dansen op die geweldige ritmische Indiase muziek kunnen ze als de beste! De gastvrijheid van de zusters is vanaf de eerste dag hartverwarmend geweest, alsof ze je al jaren kennen. En als dan een zuster na de opening van "haar kindertehuis" zegt: "This is like a dream come through, now they can transfer me to another location" dan doet je dat wel wat.

Het was een reis die een diepe indruk heeft achtergelaten en mij alleen maar meer heeft overtuigd dat de zusters een grote rol spelen bij de ontwikkeling van de kinderen. Gelukkig kunnen wij hen met de hulp van onze sponsors en donateurs, bij dit noodzakelijke werk ondersteunen.

Henny Koenders
Bestuurslid PR

Verslag projectreis van Hans Schiebroek en Henny Koenders september/oktober 2007

Op het eerste deel van deze reis, met 17 verschillende bestemmingen, word ik vergezeld door ons huidig PR bestuurslid Henny Koenders.

Na zeven jaar werken voor de bouwstichting vindt zij de tijd gekomen om ons projectwerk in India 14 dagen lang nu eens met eigen ogen te volgen!

We beginnen onze reis langs de projecten met een vlucht van Chennai naar Trichy en sparen zo een volle dag autorijden uit. We hebben nu net voldoende tijd om én de verre zuidelijke projecten te bezoeken én tijdig terug zijn in Chennai om in Kamalapuram, in Andhra Pradesh, de opening van het nieuwe gebouw voor het kindertehuis bij te kunnen wonen.

De eerste dag, zondag 9 september, staat een bezoek aan **Avadi** op het programma. Toen de zusters hoorden van de plannen voor de 20-jarige jubileumviering van onze stichting, vonden zij een viering binnen de congregatie vanzelfsprekend.

Deze viering werd gepland op onze eerste dag in India en wel in Avadi, de plaats van ons eerste project en met herinneringen aan Lucia. Van ieder klooster van de zusters, behalve die in Noord-India, waren twee zusters naar deze viering gekomen. In de aula van de school zitten zo'n 150 nonnen, de overige genodigden, waaronder wij, zitten op de voorste rij, met goed zicht op het podium. Tegen de achterwand van het podium is een portret van Lucia bevestigd. Haar overlijden in 1987 in India was immers de aanleiding tot het oprichten van de Thomas Stichtingen. De mis wordt opgedragen door een priester waar Lucia en Antoinette in die tijd veel contact mee hadden. Daarna sprekers afgewisseld met dansjes door meisjes uit de boardings van Avadi, Vepery, Egmore, Ottanthangal en Vandavasi. Behalve de superior general Sr. Rita en "bouwzuster" Sr. Prudentia staan, onvermijdelijk, ook wij vermeld als sprekers in het programma! Ik vertel over ons werk in Nederland en dat wij daarbij afhankelijkheid zijn van onze sponsors die al de projecten mogelijk hebben gemaakt. De Thomas Stichtingen hebben ook de 20 jaar kunnen halen omdat wij zien hoe geweldig goed het geld besteed wordt aan kansarme kinderen.

Na het programma volgt een maaltijd en een uur gezellig bijpraten, de kinderen hebben op het schoolterrein de maaltijd gebruikt. Veel oude bekenden gesproken want in zoveel jaren tijd leer je een flink aantal zusters kennen! De volgende ochtend vliegen we, vergezeld door Sr. Prudentia, in een uur naar Trichy. Hier worden we opgehaald door chauffeur Anthony met de wagen van het, in Trichy gevestigde, zuidelijke provinciaal van de congregatie. We gaan op weg naar het bij Dindigul gelegen **Marianathapuram**. Onze opdracht is om duidelijkheid te krijgen of daar wel of niet een kindertehuis gebouwd moet worden. Dit hangt helemaal af van het stichten en bouwen van een middelbare school door de vlakbij gevestigde Paters O.M.I. en wij willen weten hoe het daar mee staat. Pater Gali Bosco heeft grote problemen. Ten eerste: de prachtige bouwgrond die hij denkt te hebben, blijkt een landbouwbestemming te bezitten en het zal flink wat geld kosten om die bestemming om te zetten. Ten tweede: de staf van zijn orde, gevestigd op St. Thomas Mount in Chennai blijkt andere prioriteiten te hebben dan het stichten van een school in Dindigul. Dat blijkt later ook uit een gesprek van Srs Rita en Prudentia met de overste van deze orde. Onze conclusie en die van de zusters is dan ook: de bouw van een kindertehuis in Marianathapuram moeten we voorlopig écht vergeten.

We gaan nog dezelfde dag door naar **Pannaikadu**, op een afstand van drie uur rijden en komen in het donker aan. Volgens de planning voor het opleveren en openen van de school. 's Ochtends zien we al snel dat er aan de school nog volop wordt gewerkt: pleisterwerk, dakpannen leggen, schilderwerk etc. Kortom van een oplevering kan nog geen sprake zijn. De aannemer heeft de weken ervoor aanzienlijke vertraging opgelopen vanwege langdurige regen, die het bouwterrein onbegaanbaar maakte.

De zusters hebben van de opening een eenvoudige plechtigheid gemaakt. De oplevering en inzegening door de bisschop zal nu in januari tijdens de volgende projectreis plaats vinden. Op de kwaliteit van het werk valt weinig aan te merken.

We hebben met de aannemer afgesproken de volgende dag in Madurai de tegels en het sanitair uit te kiezen voor het te bouwen toiletgebouw en daarna bij hem thuis de lunch te gebruiken. Het selecteren van de tegels en sanitair neemt meer tijd in beslag dan gedacht zodat we een late, maar niet minder genoeglijke, lunch hadden temidden van familie en schoonfamilie van de aannemer. Het is vijf uur rijden van Madurai naar Budalur.

Ter onderbreking wil Sr. Prudentia nog even **Singampunari** aan doen. Daar is dringend behoefte aan klaslokalen, liefst tien stuks, omdat de kinderen nu noodgedwongen op allerlei andere plaatsen les krijgen en de schoolinspectie daar een einde aan wenst te maken. Er is een toiletgebouw in aanbouw, gefinancierd door de congregatie, en daarnaast en daarvoor zou dan de nieuwe school moeten komen. Dat wordt passen en meten! De afmetingen van het beschikbare terrein worden ons meegegeven. In het donker bereiken we **Budalur**. Ook daar kan de oplevering nog niet plaats vinden omdat de eindafrekening van de aannemer er nog niet is.

Bovendien moeten er in het 2-klassige gebouwtje nog enkele werkzaamheden gebeuren zoals het afhangen van de deuren, die te laat zijn besteld en nog niet op het werk zijn, en het aanbrengen van de verlichtingsarmaturen. Het gebouwtje zelf ziet er goed uit, evenals het stuk muur met ingangspoort dat gebouwd is. De afbouw van een tien jaar eerder gebouwd schoolgebouw, het derde deel van de uit te voeren werken, is ook goed uitgevoerd op de (grind)zand-cement dakafwerking na, die veel scheuren vertoont. Bij de oplevering in januari zal gezien worden wat voor maatregelen de aannemer hiervoor dient te treffen. De zusters hebben nu de beschikking gekregen over twee nieuwe klassen en vier volwaardige klaslokalen in plaats van vier noodlokalen. Tevens 30 meter muur ter afscheiding van het land van een van de burens, die hun koeien regelmatig op het schoolterrein lieten grazen (en de pas geplante boompjes en planten opvreten). Alles bij elkaar voldoende reden voor de zusters om er weer een mooie openingsplechtigheid van te maken met inzegening, onthulling gedenksteen, toespraken en dansen door de jongens en meisjes van de school. Op onze reis van Budalur naar Srivaikundam, toch zo'n 500 km. hemelsbreed, zijn twee stops ingepland. Op verzoek van de onderwijsinspectie moet in **Virachilai** het schoolterrein worden voorzien van een muur of draadafscheiding omdat achter de school een meertje ligt en dit gevaar kan opleveren (een terechte eis want maar weinig Indiase kinderen kunnen zwemmen). We zien de grote omvang van het terrein en de begroting van de aannemer, omgerekend ± 20.000 euro. Dat is veel geld dat we voorlopig niet hebben. Zonder grote omweg rijden we langs het kindertehuis in

Venkatachalapuram, dat ik in geen 5 jaar gezien heb.

Omdat de opdracht was verleend voor een totale schilderbeurt moet de uitvoering daarvan worden gecontroleerd. Het gebouw ziet er weer perfect uit. Door de slechte fundering van het toiletgedeelte zijn de scheuren in sommige muren wel breder geworden zodat we daar iets aan zullen moeten doen, wellicht stalen koppelankers. Er zijn nu 76 jongens en meisjes in de boarding, vrijwel allemaal kinderen van zeer arme ouders. De kinderen en zusters zijn erg blij ons te zien, maar helaas moeten we al weer snel vertrekken naar ons meest zuidelijke project **Srivaikundam**. Omdat het de volgende dag een zondag is treffen we op het schoolterrein alleen de bewaker aan. Het 12-klassige schoolgebouw in aanbouw zou nu bijna klaar moeten zijn maar is dat bij lange na niet. De ruwbouw was nog maar gevorderd tot aan de verdiepingvloer. Excuus van de aannemer: de bekistingploeg was van de bouw vertrokken, maar hij heeft een nieuwe ploeg gevonden om het werk voort te zetten. Er komt een nieuw tijdschema voor de uitvoering op de proppen, eindigend met de oplevering op 1 januari 2008. We hebben daar een boeteclausule aan toegevoegd: Rs. 20.000 per maand overschrijding.

Het bouwtempo is inmiddels wel omhoog gegaan maar het is onwaarschijnlijk dat de bouw in januari klaar zal zijn. Over de kwaliteit van het uitgevoerde werk kan ik gelukkig tevreden zijn.

Srivaikundam is een van de plaatsen waar lokale aannemers denken al het werk voor zich op te kunnen eisen. Gezien de slechte ervaringen met de bouw van het toiletgebouw en de ruwbouw van de bestaande school hebben we bewust gekozen voor een aannemer uit het op 60 km afstand gelegen Tuticorin. Het is te hopen dat het gebouw binnen een redelijke tijd en in goede kwaliteit kan worden gerealiseerd. De volgende dag bijtijds terug naar Madurai om Henny de beroemde tempel te laten zien.

Ik zie dat het krioelende verkeer rond het tempelcomplex plaats heeft gemaakt voor een weldadige rust, omdat dit voetgangersgebied is geworden. Er wordt druk gewerkt om dit van fraaie bestratingen te voorzien. De tempel met de vier hoge beschilderde poortgebouwen maakt ook op Henny indruk. Pogingen om ook het paleis van de voormalige mogul-vorst te bezoeken stranden omdat de kaartjesverkoper met lunchpauze is. Zelf ook maar een restaurant opgezocht en na een prima maaltijd naar het vliegveld gereden waar we afscheid nemen van onze voortreffelijke chauffeur. Hij rijdt terug naar zijn standplaats; het provinciaalaat in Trichy. Onze vlucht terug naar Chennai met Paramount Airways gaat gepaard met een opmerkelijk goede service en dat voor 66 euro! Ik had me voorgesteld dat we met de middagtrein naar **Kamalapuram** zouden gaan, zoals altijd, met open ramen en genietend van het mooie landschap, maar de zusters hadden anders beschikt. Het werd de nachttrein in een wagon met airconditioning met de stoelen achter elkaar en donker getinte ramen. Dus niets te zien onderweg. Na aankomst worden we nog wel door de boardingmeisjes hartelijk begroet maar het nieuwe gebouw laten we wachten tot de volgende morgen. Nu is het werk wel klaar voor de oplevering. De inspectie van het gebouw levert maar enkele kleine onvolkomenheden op die eenvoudig door de aannemer te verhelpen zijn. Het gebouw ziet er erg mooi uit en is noodzakelijk om het ruimtetekort voor de boardingmeisjes op te lossen. De aannemer heeft de laatste natuursteen platen rond het gebouw nog niet kunnen aanbrengen vanwege de vele regen van de laatste tijd. De openingsplechtigheid begint met het onthullen van de gedenksteen, dan de inzegening door de pastoor en het ontsteken van de 5 pits-kandelaar. De mis wordt opgedragen in de fraaie ruimte op de begane grond, van

ongeveer 15 bij 20 meter. De tot 2.10 meter hoogte in okergeel geschilderde wanden doen heel feestelijk aan en passen perfect in de ambiance van deze plechtigheid.

Normaal zal deze ruimte worden gebruikt als eetzaal/recreatieruimte en studieruimte voor de boardingkinderen. De verdieping met slaapruimten staat, via een luchtbrug, in verbinding met het oudere boardinggebouw. In dit oudere gebouw is de verdieping waar de meisjes nu hun koffers hebben en zich omdelen.

Na de gebruikelijke maaltijd lopen we met de tekening in de hand met de aannemer door het nog te renoveren keukengebouw. We bezien hoe deze renovatie en uitbreiding moeten worden uitgevoerd. De aannemer heeft een aantal voorstellen van technische aard waarvan we er enkele over nemen. Hij zal met de bouw beginnen zodra de regenperiode achter de rug is. Dit werk zal maximaal zes maanden duren. We gaan een dag eerder dan gepland terug naar Chennai

Op het programma van de volgende dag staat een bezoek aan **Pulicat**. Daar is met Tsunami-geld via een kloosterorde een verdieping op onze school gebouwd. Hoewel de Thomas Stichting niet voor de bouw verantwoordelijk is zien we dat de aannemer goed werk heeft afgeleverd. Tijdens onze aanwezigheid wordt het St. Josefbeeld op het dak van de school ingezegend. Een korte plechtigheid waarbij ik het beeld van 30 kg in het glazen hokje moet zetten waarna de pastoor zijn werk kan doen. Dit alles omringd door de scholieren van de hoogste klassen in de hete zon. De pastoor vertelde dat zowaar iemand van de Nederlandse Ambassade bij hem langs was gekomen om de overblijfselen van het VOC-verleden in Pulicat te bekijken.

Ik ben benieuwd of dat bezoek zal leiden tot enig inzicht in het feit dat deze overblijfselen onderhouden dienen te worden willen ze niet verder vervallen en verdwijnen, wat nu gebeurt.

Natuurlijk laat ik Henny de twee kerkhoven met oude Hollandse graven zien alvorens terug te keren naar onze kamers in het St. Thomas Hospital in Chennai, waar we voor het slapen gaan ons laatste glaasje whisky drinken op haar veilige terugreis de volgende dag. Die laatste dag zou Henny nog een belangrijke les krijgen... Wanneer iemand haar over "gebakken lucht" (in relatie met eten) sprak, kon zij zich daar niet direct een voorstelling van maken. Toen wij in het centrum van de stad als lunch Puri bestelden en dit gerecht werd opgediend werd het begrip "gebakken lucht" haar onmiddellijk duidelijk: Een krokant korstje om een hoeveelheid hete lucht met de omvang van een flink soepbord en 15 cm. dik. Puri, mijn lievelingsgerecht in India zijn bij de zusters wel veel kleiner en minder spectaculair, maar ze liggen niet zwaar op de maag en je kunt er van alles instoppen zoals een klein banaantje, lekker hoor !

Na het vertrek van Henny is mijn eerste (korte) reis in zuidelijke richting, bestemming **Walajabad**, waar een school in aanbouw is.

Ditmaal word ik vergezeld door zuster Bellarmine die nu de financiën van de congregatie beheert. De bouw schiet goed op. De dakvloer is kort geleden gestort en ik zie dat de vloer enkele centimeters onder water staat, zoals voorgeschreven en nodig voor een goede uitharding van het beton. Ook de rest van het werk ziet er goed uit zoals te verwachten van aannemer Gurusamy, die weet welke kwaliteitseisen we stellen. Ik bekijk ook nog de twee toiletgebouwtjes die we daar, op verschillende locaties, ongeveer tien jaar geleden hebben gebouwd. De toiletten van de Tamil Medium school waren minder goed onderhouden dan die van de English Medium school. We rijden door naar **Vandavasi** waar ik overnacht. In het hostel van de teachers-training ontmoet ik de volgende ochtend Usha Rani en Lovelina, twee meisjes die met ondersteuning van enkele van onze sponsors hun eindexamen hebben gedaan en wachten op de officiële uitslag en het diploma dat van de overheid moet komen.

Zodra ze dat hebben kunnen ze aan de slag als onderwijzers op een lagere school tot de 5^e klas. Ze zijn heel gelukkig. Ik maak foto's van ze en vraag mij op de hoogte te stellen van de resultaten en op welke school ze gaan werken.

Antony Stella is er ook bij, zij wordt nu 2^e jaars student met goede resultaten en zal volgend jaar zo ver zijn. Het schilderwerk dat in het hostel is uitgevoerd maakt dat het er weer perfect uit ziet. Ik laat Sr. Baby Victoria het ontwerp zien van het gebouwtje met 16 douches voor de studenten. We spreken af dat er twee wc's zullen komen in plaats van twee douches, speciaal voor de ouders van de studenten die eenmaal per maand op bezoek mogen komen en dan niet in het hostelgebouw mogen komen. Verder vertelt ze dat de inspectie het niet toestaat om verschillende opleidingen in een gebouw te hebben, zodat de naai- en computeropleiding in een nieuw gebouw moeten komen.

Nodig zijn zes klaslokalen. Ik meet het gedeelte van het land op waar dit gebouw zou kunnen worden gebouwd. Laat in de middag is er nog een ontmoeting met de 400 meisjes van de boarding, een volle zaal dus. Er is geen programma voorbereid: het komt er op neer dat ik het programma ben voor de meisjes !!!! Ben maar gaan vertellen over Nederland. Mijn woorden worden in het Tamil vertaald door de zuster omdat de meisjes niet voldoende Engels spreken om een gesprek te voeren of te volgen. Achtereenvolgens komt aan de orde: land onder de zeespiegel, de dijken, het klimaat met 's winters het ijs waarop de kinderen schaatsen (ik vertel er natuurlijk niet bij dat ikzelf niet kan schaatsen), dieren die er in de natuur leven, landbouwproducten, waar het ligt (ze hebben geen idee) en waarom ik naar India en juist naar Vandavasi gekomen ben. Na een half uurtje vol te hebben gepraat komt mijn laatste kans het uur vol te maken met: "Wie heeft er nog vragen"? Tot mijn verwondering en voldoening gaan er minstens tien vingers omhoog. Kortom ik maak het uur vol met het beantwoorden van allerlei vragen waaronder een aantal hele slimme. Dan is het tijd voor het avondeten en sluiten we het gesprek af. Ik houd er een goed gevoel aan over, vraag me alleen af hoe dat in dit land voor 400 meiden van 12 tot 18 zou zijn gegaan. Ik weet het: complete chaos !!

De volgende dag rijden we via het vlakbij gelegen **Biridur**, waar de zusters een 10-tal alleenstaande bejaarden verzorgen, terug naar Chennai. Zuster Prudentia en ik gaan de volgende dag met de Calcutta-express in ongeveer 10 uur naar Eluru. Na een (mobiel) telefoontje van Prudentia naar de zusters over onze aankomsttijd staan zij ons op te wachten en zijn we binnen het uur in **Vegiwada**.

Daar staat de bouw van een verdieping op het schoolgebouw op het programma en we hopen daar in 2008 nog mee te kunnen beginnen, want de behoefte aan meer klaslokalen is erg groot bij deze snel groeiende school. Eigenlijk hadden we de verdieping er twee jaar geleden meteen op willen zetten maar dat was toen financieel niet haalbaar.

Om het tekort aan klassen te verminderen is er tegen de omringende muur met heel weinig geld een afdak gemaakt, waarin vier klassen voorlopig zijn ondergebracht.

Gecontroleerd of de ontwerptekening van de verdieping aansluit op het bestaande gebouw, dit blijkt het geval. Nog een gesprek met de potentiële aannemer gevoerd die bereid is te werken op basis van een zgn. List of Quantities, waarbij wij de te verwerken hoeveelheden grondwerk, betonwerk, schilderwerk etc. berekenen en hij daar zijn eenheidsprijzen achter zet. Op deze wijze liggen de prijzen van alle soort werkzaamheden vast en zal meer- en minderwerk daardoor niet tot discussies achteraf leiden. Dit is vaak wel het geval als gewerkt wordt op basis van een prijs per sqft (vierkante voet). De overgang naar het decimale stelsel gaat in de bouw traag in India! Na ons gesprek nog zittend op de veranda van de school, komt de vrouw, die al drie jaar de klassen schoon maakt, naar ons toe gelopen met de vraag of wij haar willen helpen. Zij vertelt, in Telegu uiteraard, dat ze weduwe is en met haar twee kinderen in een open hut woont, die geen enkele veiligheid en privacy biedt. We besluiten om er te gaan kijken en zijn na een wandeling van een half uur ter plaatse.

Inderdaad is haar woning niet meer dan een 6-hoekige hut met in het midden een paal en een dak van bladeren. Omdat er maar

gedeeltelijk wanden aanwezig zijn is er geen deur. Iedereen kan er in- en uitlopen. De grond waar de hut op staat is haar eigendom en ze zou zo graag een onderkomen hebben dat afsluitbaar is en beter bescherming biedt tegen de regen. Wij zijn het er over eens dat haar woonsituatie ronduit slecht is en ik beloof haar mijn best te doen om een sponsor te vinden die haar zou willen helpen. Ik schat dat we voor 800 euro een woninkje van 4x6 m met toilet kunnen laten bouwen door de aannemer tijdens de bouw van de verdieping op de school.

's Avonds gaan we per trein door naar **Damaracherala**. Omdat er daar maar een perron is, bestaat het risico dat de trein de heel korte stop maakt op de baan ernaast. Ook ditmaal is dat het geval. Zodra alles veilig is klim ik op het perron, Prudentia loopt naar het einde van het perron waar een oprit is. Waarom stoppen de exprestreinen op dit piepkleine stationnetje? Het zal wel vanwege de nabijgelegen cementfabriek zijn, die een goede klant is van de spoorwegen en kennelijk voor haar personeel ook een goede aansluiting heeft bedongen. In Damaracherala is de uitbreiding en renovatie van de voormalige polikliniek (dispensary) nu klaar. Controle van het werk levert nogal wat gebreken op. Zo zijn de kozijnen gemaakt van een inferieure kwaliteit hout en zijn ruw afgewerkt.

Veel van de luiken sluiten niet, ook al omdat kennelijk geen rekening is gehouden met de dikte van de verflaag. Er ontbreken nog enkele TL-balken. Op het dak is ook het nodige mis; de pvc-leiding bij de watertank blijkt te lekken en omdat ter plaatse geen afschot naar een regenpijp is, veroorzaakt dit lekwater vochtige plekken in de ondergelegen ruimte. De pvc waterpijpen zijn op veel te grote afstanden bevestigd tegen de borstweringen, zodat deze soms 10 cm

uitgezaakt zijn. De aannemer die meeloopt bij de inspectie blijft er onbewogen onder en toont geen enkele betrokkenheid. De man heeft weinig verstand van bouwen maar is katholiek en claimt al het werk dat de pastoor en de zusters uitvoeren. Het zal nog moeite kosten van deze man af te komen bij een volgend project! Afgesproken is om met het nog beschikbare geld een bekende goede timmerman en een schilder van elders te laten komen om het kozijnwerk in orde te maken. De overige gebreken belooft de aannemer te verhelpen, hetgeen bij ons volgende bezoek in januari gecontroleerd zal worden. Ook in Damaracherala is er een gebrek aan klaslokalen, er is een gebouw met tien klassen nodig. Wat situering betreft zou dat gebouw het beste kunnen worden gebouwd op een stuk land dat eigendom is van de kerk en dat zonder bezwaar aan de zusters gegeven zou kunnen worden, nu staan er katoenplanten op. Omdat we daarbij de steun van de pastoor nodig hebben en hem willen spreken moeten we naar Nalgonda, op twee uur rijden afstand. De zusters hebben een taxi besteld die een uur te laat arriveert.

We vertrekken, na een paar kilometer begint het zachtjes te regenen. Ik zit voorin en gebaar de chauffeur zijn ruitenwissers aan te zetten. Hij zegt nog prima te kunnen zien en doet niets. Het begint nu harder te regenen, Ik gebaar de chauffeur zijn ruitenwissers aan te zetten. Hij zegt nog prima te kunnen zien en doet niets. Het begint nu harder te regenen, Ik zie zelf weinig meer en zeg tegen de zusters dat ik wil dat hij nú zijn ruitenwissers aanzet. Dan zie ik naast mijn stoel een ruitenwischer liggen en beseft dat hij en ik helemaal geen ruitenwissers hebben! Ik zeg de zusters de auto te laten stoppen en terug te gaan omdat het onverantwoord is nog door te rijden. De chauffeur stopt de auto en begint nu de ruitenwischer te monteren. Dit gaat niet bepaald vlot, maar uiteindelijk zit het ding vast. Nu nog even proberen; in snel tempo gaat hij 5 cm op en neer. Maar het is inmiddels weer droog geworden en we vervolgen onze weg. Om benzine te besparen drukt hij regelmatig op het gaspedaal totdat we flink hard gaan en trapt dan de koppeling in zodat we kilometers uit kunnen rijden. We verliezen steeds meer het vertrouwen in deze man en wanneer Prudentia via haar mobieltje contact heeft met de pastoor en de rit beschrijft zegt deze toe ons door zijn eigen chauffeur terug te laten brengen. Na 20 keer vragen bereiken we eindelijk onze bestemming, het is inmiddels donker

geworden. Prudentia stuurt de chauffeur terug en de pastoor neemt ons mee naar zijn kamer. Hij raadt aan om met de bisschop op zakelijke wijze te onderhandelen over de grond, zijn fiat hebben de zusters. Dan legt hij uit waarom hij, tot ongenoegen van dezelfde bisschop, zo weinig tijd en energie steekt in zijn parochie. Zijn hart en interesse ligt helemaal bij het opvangtehuis voor geestelijk gehandicapte kinderen dat hij leidt, zonder geld van de kerk, alleen met steun van sponsors, Indiase, maar ook buitenlandse, waaronder het Nederlandse Liliane-fonds.

De kinderen die hij verzorgt zijn niet alleen geestelijk gehandicapt in allerlei gradaties, maar ook wees of verstoten én ze zijn bijna allemaal besmet met het HIV virus, driedubbel gehandicapt dus. Als we de kamer uitkomen staan de kinderen al op de binnenplaats ons op te wachten. Ik schrik, ik heb gewerkt voor geestelijk gehandicapten in gezinsvervangende tehuizen; er zijn er maar een paar van dat niveau. De anderen zijn veel erger, sommigen kunnen helemaal niets zelf. Enkele mannen en vrouwen helpen hem maar hij zegt zelf het zwaarste werk te doen, verschonen, voeden... Dat iemand zich het lot van deze mensen aantrekt vind ik geweldig en mijn bewondering voor deze pastoor is groot. Zijn bisschop heeft het tot nu toe niet nodig gevonden hem een bezoek te brengen... Behoorlijk onder de indruk worden we terug gereden naar Damaracherala. De volgende dag bepaal ik de grootte van het benodigde terrein en maak er een tekening van zodat de zusters die kunnen gebruiken bij hun toekomstig gesprek met de bisschop.

's Avonds gaan we naar het station en nemen de Hyderabad-express terug naar Chennai. Ik ga al snel op mijn favoriete bovenste slaapplek liggen en slaap tot we om 6 uur in de ochtend binnenlopen op het station Chennai Central.

Mijn volgende bestemming is **Jolarpet**, vorig jaar ben ik daar niet geweest en ik wil daar ons kindertehuis en de kinderen zien en een gesprek hebben met Sr. Vedha over een te bouwen hostel. Ditmaal met de Bangalore-express rijden we in vier uur naar Jolarpet. In een gesprek met Sr. Vedha neem ik het programma van eisen op en daarna bekijken we het bouwterrein waar ik enkele hoofdmaten uit pas.

De meisjes-studenten van het college in Jolarpet studeren voor B.Ed (bachelor of education) of M.Ed (master of education) beide zijn eenjarige opleidingen. Met B.Ed mag je tot 10 standard les geven, met M.Ed tot 12 standard. Ter vergelijking: de teacher training in Vandavasi geeft maar recht tot 5 standard. Het is belangrijk om deze hogere opleiding binnen de congregatie te bezitten, en wij willen graag hieraan meewerken. Om de studenten nu te huisvesten is een gedeelte van de slaapruijnte van het boardinggebouw afgeschot. De 20 volwassen vrouwen (20-25 jaar) hebben daar geen enkele privacy en veel te weinig ruimte want ze moeten het gebouw ook nog delen met 118 boardingmeisjes ! Kortom, het bouwen van een hostel heeft een grote urgentie. 's Middags is er tijd voor een uitstapje met de boardingkinderen. In twee bussen gaan we naar een nabijgelegen stuwdam. De buschauffeurs vermaken de kinderen door elkaar steeds weer met volle snelheid in te halen! We lopen in groepjes de vele trappen op naar de top van de dam. Omdat het veel geregend had staat het water hoog. In tijd van droogte wordt voldoende water door gelaten om het omringende landbouwgebied te voorzien. De kinderen krijgen een zak chips en we lopen na een uurtje weer terug naar de bus. De meisjes vinden dit geweldig, want het geeft hen even de kans aan de strenge discipline van de boarding te ontsnappen! De volgende dag terug naar Chennai. Sr Vedha vergezelt ons (Sr. Prudentia en ik) naar het station. Omdat zij de stationschef kent mogen we gebruik maken van de VIP-wachtkamer en krijgen we koffie aangeboden. Sr. Vedha komt uit een hindoefamilie en was onderwijzeres in een school van de zusters. Ze besloot Rooms Katholiek te worden en toe te treden tot de Franciscanessen van St. Joseph. Haar familie heeft het er alleen in het begin moeilijk mee gehad. Hoewel Sr Vedha soms aardig kan doorzeuren over kleine dingen die ze wil (mekkeren) kan ik het heel goed met haar vinden en ik vind haar heel bezielend en een geweldige doorzetter.

Terug in Chennai staan de volgende dag nog twee bezoeken op mijn programma: **Egmore** en **Vepery**, beide zijn stadswijken in het centrum van Chennai.

In Egmore hebben de zusters vijf jaar geleden een oud huis gekocht en twee jaar geleden nog een klein huis daartegenover. Zuster Rose en nog enkele andere met (school)pensioen zijnde zusters verzorgen in het grootste van de twee huizen 70 kinderen tussen de vijf en tien jaar oud, afkomstig uit de omringende sloppen en slums.

Een zuster slaapt bij de kinderen, de anderen in het pand aan de overkant van het smalle straatje. De accommodatie voor 70 kinderen is nu verregaand onvoldoende, vandaar dat ik een plan heb gemaakt met een extra verdieping waar 70 kinderen wél behoorlijk kunnen wonen. Op het dakterras komt een klein speeltuintje met schommel, wip en glijbaan, want op straatniveau is er weinig ruimte om te spelen. Na verwelkoming door de zusters en kinderen hebben wij met de tekening in de hand door het gebouw gelopen en bekeken of het plan goed was of wijziging behoefde. De voorraadruimte van de keuken bleek te klein waarop we beslisten de keukens te verplaatsen en zo het probleem op te lossen. Verder werd het ontwerp akkoord bevonden. Het zou mooi zijn als we daar volgend jaar (2008) met de renovatie zouden kunnen beginnen! We gaan door naar de boardingkinderen in **Vepery**. Daar is het mij alleen om de kinderen te doen want het gebouw is in goede staat en nog pas geschilderd. De zusters hebben geregeld dat ik daar Usha en Vinnarasi zal ontmoeten. Er is eerst een dansprogramma. Bawani, de beste Bharatanatyam danseres (klassieke dans), zit nu in 12 standard en gaat dus de school en de boarding verlaten om verder te gaan studeren. Ik heb zes jaar van haar dansen kunnen genieten.

Als ik haar zeg dat ik het jammer vind dat ik haar niet meer zal zien dansen belooft ze om volgend jaar naar de boarding te komen om te dansen! Usha en Vinnarasi zijn ook gekomen.

Deze jonge vrouwen heb ik zo'n 15 jaar geleden leren kennen toen het nog meisjes waren van 12, 13 jaar. Vinnarasi is onderwijzeres geworden en geeft les op een van de scholen van de zusters in Vepery. Ze ziet er geweldig goed uit in haar mooiste sari. Ze vertelt dat ze getrouwd is én in verwachting! Met Usha had ik wat meer contact de afgelopen jaren. Zij is verpleegster geworden in het St. Thomas Hospital en werkt

nu in een ziekenhuis in Chennai. Ze verdient daarmee 5000 Indiase rupees per maand (90 euro). Ter vergelijking, onze opzichter heeft een contract voor 8000 Indiase rupees (140 euro). Usha loopt nu tegen de 30 en als je dan nog niet getrouwd bent wordt het moeilijk in India. Twee jaar geleden had haar familie een jongen voor haar gevonden, maar vlak voor de trouwerij liet hij het afweten. Sindsdien zegt Usha niet meer in een huwelijk geïnteresseerd te zijn. Vorig jaar schrok ik van Usha, zo slecht zag ze er uit, ditmaal ziet ze er stralend uit en dat maakt me gelukkig.

's Avonds terug, door het chaotische verkeer, naar Thomas Mount, waar mij nog een laatste dag rest om een afsluitend gesprek te hebben met de zusters Rita en Prudentia, mijn koffers te pakken en in de late avond naar het vliegveld gebracht te worden. Als ik op mijn plaats zit denk ik terug aan mijn reis langs de projecten en denk wat een voorrecht dit werk, op mijn leeftijd, nog te kunnen en mógen doen. Ik pak mijn boek en verdiep mij verder in " Het leven van Pi".

Hans Schiebroek
Projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST.JOSEPH - CHENNAI PRIORITY LIST - October 2007

Major Projects

1	Generalate	-	Convent for aged sisters
2	Vegiwada	-	First floor
3	Egmore	-	Home for children
4	Vandavasi	-	Tailoring – 6 classrooms
5	P.T. Parru	-	6 classrooms & verandah
6	Singampunari	-	5 + 5 class rooms
7	Okkur	-	First floor school
8	Olagadam	-	New School building – 6 classrooms
9	Vegiwada	-	Home for children
10	Jolarpet	-	B.Ed, M.Ed – hostel
*11	Srikalahastri	-	Convent building

Minor Projects

1	Thiruvanthurai	-	Retaining wall around open well
2	Ottanthangal	-	Toilet building
3	Vandavasi TTC	-	Bathrooms, clothes (washing)

Sr. Rita Michael

Sr. Prudentia

Dated: 07.10.2007

Bezoek aan Vandavasi

Al pratende over onze vakantie(reis (groepsreis) naar Zuid-India, kwamen wij erachter dat onze reis dicht in de buurt zou komen van het project in Vandavasi. Enkele jaren geleden is de opbrengst van de Kerstactie van het Augustinianum (de school waar ik les geef) besteed aan de meubels in Vandavasi. Een bezoek aan dit project zou wel erg leuk zijn!

Een telefoontje naar “de bouwstichting” was genoeg om te zorgen dat de zusters in Vandavasi ons zouden verwelkomen.

Eenmaal in India, gingen we op zoek naar een mogelijkheid om van onze route af te wijken om Vandavasi te bezoeken. Het werd uiteindelijk een taxirit vanuit Mahabalipuram, 80 km heen en weer terug. Dat is op zich al een belevenis in India. De wegen zijn smal de bussen en vrachtwagens breed met mensen bovenop en aan de zijkant. Veel kinderen, fietsende mensen, kippen, geiten en vooral koeien op de weg. Het gaat daar allemaal goed. Heel wonderlijk, wij Nederlanders kunnen daar nog wat van leren.

Eenmaal aangekomen in Vandavasi worden we op de school door tientallen kinderen enthousiast begroet. Ze lachen, willen je aanraken en vooral ook helpen. Mijn zoon zien ze als een grote blonde reus en er wordt door de meisjes veel gegiebeld. Ze krijgen buiten les, zitten op de grond of op kleine bankjes en de juf vertelt en laat voorbeelden zien uit door haarzelf gemaakte boeken. De kinderen hebben alleen een schrijftje met een potlood en als ze geluk hebben soms een pen. We zijn onze pennen ook in een mum van tijd kwijt

Op weg naar het Sacred Heart Hostel passeren we de eetzaal waar zo'n 100 kinderen geduldig wachten op hun bakje rijst. Eigenlijk willen ze ons het liefst allemaal een hand geven.

Een prachtige krijttekening verwelkomt ons op de leraarsopleiding. We nemen een kijkje in de eetzaal waar het geschonken meubilair staat, het ziet er keurig uit. Er komt niks van ons voornemen om maar een uurtje te blijven, we moeten eerst eten en onze taxichauffeur ook. Het eten is te lekker en te veel.

Dan volgt de kennismaking met de docenten van de opleiding. In een kale ruimte waar een grote tafel staat met wat stoelen vinden we docenten die met trots hun zelfgemaakte boeken aan ons laten zien. Ze nemen ons mee naar de klas waar gewerkt wordt aan een biologieproject. In onze ogen met materiaal dat niet meer van deze tijd is. Tot slot nemen drie jonge zusters ons mee naar het Hostel waar de meisjes slapen.

Fam. Verhagen uit Geldrop

Zes meisjes op een kamer, alles wat ze bezitten ligt onder hun bed zonder matras

Ze moeten met z'n drieën een tafel delen dat is hun bureau. Alles is opgestapeld of in plastic zakken bewaard. Wat kasten en rekken zouden hier welkom zijn of een matrasje i.p.v. een plank. Maar ze laten alles vol trots zien. We voelen ons af en toe een beetje beschaamd, wat zeuren wij toch in Nederland.

Dan volgt er een welkoms- en dankceremonie. Ik lijk wel de koningin. Alle meisjes en docenten zijn verzameld in de grote zaal en we worden begroet met bloemen, geurende olie en zang. Er volgt een toespraak van de rector en er worden prachtige dansen uitgevoerd. Wij hebben niets gedaan en

komen maar eventjes op bezoek. Dit dankgebaar is dan ook zeker bedoeld voor de Thomasstichting. Ik moet ook een toespraak houden en namens jullie

bedank ik ze. Bovendien spoor ik ze aan om vooral door te gaan en trots op zichzelf te zijn, want sommige vrouwen verlaten voor deze opleiding hun gezin en dan moet je volgens mij in India stevig in je schoenen staan. We gaan veel te laat terug, maar wel met het gevoel dat deze school het met jullie hulp wel gaat redden, want het is er schoon en ze zijn zuinig op spullen die ze hebben gekregen. We wensen hen al het goede toe en jullie ook.

- 1 = Vegiwada
- 2 = Damaracherala
- 3 = Chebrolu
- 4 = Kamalapuram
- 5 = Walajabad
- 6 = Pannaikadu
- 7 = Srivaikundam
- 8 = Budalur
- 9 = Vandavasi
- 10 = Thiruvananthurai
- 11 = Avadi

